

САСАНЧИН Богдана

слухачка магістратури за спеціальністю

«Державна служба»

(науковий керівник: к.н.д.у., доцент кафедри державного і муніципального управління Дракохруст Т.В.)

ПРОБЛЕМИ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНОЇ МІГРАЦІЙНОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ІНТЕГРАЦІЇ

З проголошенням незалежності Україна розпочала власний шлях розбудови демократичного суспільства і формування своєї правової системи. При цьому найголовніше завдання визначалось як приведення законодавства України у відповідність до принципів та норм міжнародного права, а також інтеграції нашої держави до міжнародного співтовариства, де пріоритетним напрямком було обрано шлях інтеграції до Європейського Союзу.

Одним із наслідків такої розбудови стало врегулювання міграційних процесів в Україні. Основи розроблення відповідного інституту права було закладено Декларацією про державний суверенітет України, у якій закріплювалось громадянство України, проголошувався принцип державного регулювання імміграційних процесів, і найголовніше - гарантуються права і свободи, які передбачені Конституцією Української РСР і нормами міжнародного права, визнаними Українською РСР [1].

Надалі, вказані положення були підтвержені та закріплені в «Засадах державної політики України в галузі прав людини», затверджені Постановою Верховної Ради України від 17 червня 1999 р. № 757-XIV [4]. Як наслідок нині правова система України адаптується до законодавства Європейського Союзу [2].

Враховуючи, що інтеграція України до Європейського Союзу потребує нових підходів регулювання міграційними процесами, а саме - необхідності створення Державної міграційної служби, про яку йдеться від початку переговорного процесу між Україною та ЄС у рамках «Плану дій Європейського Союзу в галузі юстиції та внутрішніх справ» [6]. Саме тому постановою Кабінету Міністрів України від 24 червня 2009 р. № 643, було створено Державну міграційну службу України [3].

Однак на сьогодні у зв'язку зі створення єдиної міграційної служби

виникло більше суперечностей і непорозумінь, аніж було вирішено питань міграційної політики у сфері регулювання громадянства, імміграції, свободи пересування та вільного вибору місця проживання, захисту прав біженців, нелегальної міграції тощо.

Окремі проблеми зазначеної тематики у науковій та спеціальній літературі вже були предметом наукового аналізу групи вітчизняних учених, зокрема Х. Ярмакі, О. Піскуна, С. Мосьондза, Н. Тиндик, В. Олефіра, Ю. Римаренка, С. Чеховича тощо. Варто зазначити, що значні здобутки належать не тільки вітчизняним ученим, а й політикам та практикам.

Міграційна ситуація в Україні та аналіз становлення і розвитку державних органів управління міграційними процесами свідчить про їх певну неадекватність. Міграційні проблеми дедалі ускладнюються, а різні державні інституції без координації своєї діяльності втрачають можливості їх прогнозування та регулювання. За таких умов ситуація взагалі може вийти з-під державного контролю. Враховуючи зазначене, було прийнято рішення про створення Державної міграційної служби.

Однак, створивши даний орган, закріпивши його правовий статус у «Положенні про Державну міграційну службу України» та вирішивши ряд інших організаційних проблем її діяльності в таких постановках Кабінету Міністрів України, як: «Питання Державної міграційної служби України», «Деякі питання організації діяльності Державної міграційної служби», «Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких актів Кабінету Міністрів України», законотворець, а саме Кабінет Міністрів України, порушив положення Конституції України та ряд інших нормативно-правових актів. Зазначені порушення невдовзі були відзначені в Указі Президента України від 27 серпня 2009 р. № 675/2009. Дію певних положень усіх вищевказаних постанов Кабінету Міністрів України Президент України призупинив та направив конституційне подання до Конституційного Суду України для вирішення питання про їх відповідність статтям 6, 8, 17, 19, 75, 85, 91, 92, 113, 116 та 117 Конституції України.

Ми вважаємо, що всіх цих правових проблем можна було б уникнути, врахувавши міжнародний досвід регулювання міграційних процесів у розвинутих країнах, де міграційні служби наділені

найширшими повноваженнями організаційно-управлінського, контрольно-реєстраційного та соціально-гуманітарного характеру. Це в свою чергу дозволяє їм одночасно здійснювати регулювання у сфері міграції, громадянства, імміграції, реєстрації фізичних осіб та в боротьбі з нелегальною міграцією, об'єднавши всі підрозділи із зазначених напрямків діяльності в одному органі державної влади.

Крім того, варто відзначити, що питання трудової еміграції, які є найбільш актуальним питанням у сфері міграційних процесів, залишаються поза межами компетенції новоствореної служби, яка й понині залишається до кінця інституційно не сформованою. Тож доцільно сконцентрувати функції Державної міграційної служби не тільки на питаннях імміграції та правових аспектах процесу трудової міграції, а й поширити повноваження Державної міграційної служби на всі типи міжнародної міграції й основні міграційні потоки як громадян України, так і іноземців, що дасть змогу позбутися типових для теперішньої ситуації розпорошеності і дублювання функцій між різними відомствами.

Згідно з основними напрямками міграційної політики і відповідно до розвитку суспільно значущих міграційних потоків, діяльність новоствореного органу має бути спрямована на захист прав та інтересів громадян України, працевлаштованих за кордоном, регулювання в'їзду в Україну й визначення правового статусу іноземців, надання допомоги біженцям. Доцільним є також відкриття представництв Державної міграційної служби у країнах та регіонах перебування українських мігрантів, в першу чергу в Італії, Іспанії, Португалії, Чехії та Польщі. Це забезпечить безпосередній контакт цієї організації із закордонними службами зайнятості і сприятиме більш раціональному спрямуванню та структурі трудової міграції з України, можливості укладати угоди про співробітництво з аналогічними службами зарубіжних країн, роботодавцями, профспілками, шукати робочі місця за кордоном.

Література:

1. Декларація про Державний суверенітет України : декларація Верховної Ради УРСР від 16 лип. 1990 р. № 55–XII // Відомості Верховної Ради УРСР. - 1990. - №31. – Ст. 429.

2. Стратегія інтеграції України до Європейського Союзу : указ Президента України від 11 черв. 1998 р. № 615/98 // Офіційний вісник

України. - 1998. - № 24. - Ст. 3.

3. Програма інтеграції України до Європейського Союзу [Електронний ресурс] : 1каз Президента України від 14 верес. 2000 р. № 1072/2000 - Режим доступу: <http://www/zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=n0001100-00>. - Назва з екрану.

СВИСТАК І.М.

слухач магістратури за спеціальністю
«Адміністративний менеджмент»
(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри державного і
муніципального управління Круп'як Л.Б.)

ВДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ ОРГАНІЗАЦІЇ ПРАЦІ В СТРУКТУРНОМУ ПІДРОЗДІЛІ ДОСЛІДЖУВАНОЇ МЕДИЧНОЇ УСТАНОВИ

Охорона здоров'я є надзвичайно складною системою державних і громадських заходів правового, економічного, соціального, наукового, культурного, освітнього, організаційного, технічного, санітарно-гігієнічного та медичного характеру, спрямованих на збереження і зміцнення здоров'я людей, подовження тривалості активного життя і працездатності, створення сприятливих для здоров'я умов побуту і праці, забезпечення гармонійного фізичного і психічного розвитку дітей та підлітків, запобігання хворобам та їх лікування [1].

Критична ситуація у сфері охорони здоров'я в Україні вимагає вироблення єдиної державної політики щодо її реформування. Неухильне підвищення рівня добробуту людей, суттєве поліпшення функціонування системи охорони здоров'я у спосіб її реформування з метою підвищення якості медичних послуг, їх доступності, запровадження стимулів для здорового способу життя населення та належних умов праці визначено одними із основних пріоритетів політики реформ.

У таких умовах удосконалення системи організації праці в медичних установах та їх структурних підрозділах є фактором